

Alícia de Larrocha té un lloc d'honor al Palau de la Música Catalana

© Antoni Bofill

El divendres passat, 23 de maig, Alícia de Larrocha hauria fet 91 anys. La pianista barcelonina, molt lligada al Palau de la Música Catalana, on va fer més de 90 actuacions al llarg de la seva vida –i que la situen entre els artistes que més han actuat en aquesta sala– des que va debutar-hi amb 6 anys, va rebre l'homenatge de formar part de l'exposició permanent de bustos d'artistes catalans estretament vinculats al Palau que acull la Sala Lluís Millet.

Des de divendres, el bust d'Alícia de Larrocha, realitzat per Ramon Cuello, està situat entre els bustos de Frederic Mompou i Xavier Montsalvatge –**aquest darrer col·locat també recentment**– a la Sala Lluís Millet, on també hi ha des de fa temps bustos de personatges il·lustres per a la música catalana, com Lluís Millet i Amadeu Vives, fundadors de l'Orfeó Català, i el director d'orquestra Eduard Toldrà, juntament amb la pianista Rosa Sabater, companya de professió i amiga personal d'Alícia de Larrocha que va morir fa tot just trenta anys en un tràgic accident aeri.

La presidenta de l'Orfeó Català, Mariona Carulla, en el seu parlament a la Sala d'Assaig de l'Orfeó Català. © Antoni Bofill

Prèviament a la descoberta del bust es va glossar la figura de la pianista catalana nascuda a Barcelona el 23 de maig de 1923. Així, a la Sala d'Assaig de l'Orfeó Català van prendre la paraula la presidenta de l'Orfeó Català, Mariona Carulla; la filla de la pianista, Alícia Torra, i Miquel Lerín, amic personal de De Larrocha. Mariona Carulla va recordar la filiació de la pianista al Palau de la Música Catalana, on va actuar més de 90 vegades des de l'any 1930, després de debutar-hi als sis anys. Va evocar també la figura d'Alícia de Larrocha recordant les paraules que Xavier Montsalvatge va deixar escrites en una crítica

publicada al diari «La Vanguardia» després d'un concert el gener de 1975, en què el crític i compositor manifestava com el públic havia restat “*estupefacte i electritzat*” amb l'actuació de la pianista, “*una de les millors del món*”.

La filla de la pianista, Alicia Torra, que des de la mort de la seva mare s'ha dedicat a posar en marxa l'arxiu de la pianista –i que aviat estrenarà un catàleg per internet dels materials que conserva: fotos, programes, crítiques, cartes i altres materials–, va glossar la figura de la mare, que va compaginar la tasca de concertista internacional i directora de l'Acadèmia Marshall –fundada per Enric Granados i continuada a la seva mort per Frank Marshall– amb la de mare i esposa de Juan Torra, pares d'Alicia i Francisco. Així mateix, va recordar el caràcter independent, modest, perfeccionista i eternament insatisfet de la seva mare, com també el de dona emprenedora, optimista i forta que va lluitar per la seva família i la seva carrera després de la prematura mort del seu marit, el també pianista Juan Torra, el qual va renunciar a la seva carrera per ajudar-la a tirar endavant la família, l'Acadèmia Marshall i donar-li suport en la carrera internacional. Alicia Torra també va recordar algunes de les fites clau en la carrera de la pianista al Palau de la Música Catalana, esmentades per la mateixa concertista, on va actuar en 94 ocasions: el primer concert, amb la Banda Municipal de Barcelona el 1939; el primer concert amb l'Orquestra Municipal de Barcelona, dirigida per Eduard Toldrà el 1945; el concert amb Rosa Sabater, l'any 1949, va ser una sessió Bach amb Juan Torra i Rosa Sabater, o l'estrena del *Concert per a dos pianos* de Francis Poulenc amb el compositor en un dels pianos, l'any 1959.

Alicia Torra i Miquel Lerín. © Antoni Bofill

Per la seva banda, Miquel Lerín, amic personal de la pianista i fill de Maria Vilardell, gran amiga també d'Alícia de Larrocha, va recordar el valor que la pianista atorgava a l'amistat, que va manifestar, tant en multitud de trobades festives com de cartes i trucades en la distància amb el seu cercle més íntim, format per altres il·lustres músics de l'època, com Rafael Frühbeck de Burgos, Nicanor Zabaleta, Andrés Segovia, Conxita Badia, Frederic Mompou, Rosa Sabater, Maria Vilardell, Victoria de los Ángeles i Xavier Montsalvatge, entre d'altres.

Lerín va recordar que Alícia de Larrocha va fer més de 4.000 concerts al llarg de la seva vida, va enregistrar 80 discos, va fer *tournées* per tot el món, gairebé 100 concerts amb l'Orquestra Filharmònica de Nova York i va destacar, entre les seves virtuts pianístiques, els seus ritme, so i gràcia intuïtiva en el fraseig musical, trets que la van fer una intèrpret única del gran repertori internacional i del repertori espanyol, tot esdevenint ambaixadora internacional de l'obra de compositors com Isaac Albéniz o Enric Granados.

L'acte finalitzà amb el breu recital pianístic de Marta Zabaleta, hereva del mestratge d'Alícia de Larrocha i l'estil de l'escola pianística espanyola, i actual directora artística de l'Acadèmia Marshall per desig exprés de la pianista catalana. Zabaleta interpretà tres peces breus compostes per De Larrocha com a *hobby*, que ella mateixa anomenava “*pecats de joventut*”. Les obres: *Sonata antiga*, *Burlesca* i *Andante nostàlgico* mostren un estil particular i d'arrel espanyola, amb una originalitat i senzillesa molt característiques. Zabaleta va finalitzar el breu recital interpretant el difícil *Corpus Christie en Sevilla* d'Isaac Albéniz, que és una bona mostra del particular estil interpretatiu que l'Acadèmia Marshall porta com a estendard i del qual la pianista basca és una gran portaveu.